

Rytíř *Zdeněk Rytíř* hudebního řádu

Muž mnoha profesí – textař, skladatel, hudebník (hráč na baskytaru, kytaru, banjo, klávesy, foukací harmoniku) a zpěvák. Letos by se dožil 75 let – kdyby ho nezabily cigarety.

Rád bych zavzpomínal na Zdeňka Rytíře (1944–2013) a na chvíle našeho intenzivního kamarádství z doby blížící se dospělosti: mně bylo patnáct, jemu šestnáct, já kouřil lípy, on globusky. Já se pokoušel hrát na basu, on už uměl dob-

ře na kytaru a posléze i na banjo, které jsem mu půjčil, neboť mi ho krátce předtím věnoval můj bratr. Založili jsme divadélko Meteor (když může být Semafor, proč ne Meteor, že?), které velmi záhy zaniklo, pak jsme se pokoušeli založit další s názvem JéJéJé, což měla

být zkratka Ještě jedno jeviště. Napsali jsme spolu hru Šňůry hra osudná, která naštěstí nikdy neměla premiéru, ale při jejím psaní jsme se oba náramně bavili. Byli jsme tenkrát lačni veřejných vystoupení, i kdyby to mělo být v nějakém agitačním středisku s portrétem V.

I. Lenina visícím za našimi zády (viz fotografie, na níž zpívá kamarád Benjamin Fragner a vedle nás dvou, hráčů na banjo a kontrabas, tam bubnuje Ladislav Lébr).

Krátce nato se naše cesty rozešly – já skončil (podobně jako bubeník Láďa Lébr) ve skupině Crazy Boys Mikiho Volka coby hráč na basu, zatímco Zdeněk se stal členem skupiny Karkulka, která vznikla v roce 1962 a jejíž název skrýval scénu jejích prvních vy-

stoupení – KARlínský KULtur-ní KAbaret.

Když Zdeněk přešel z Karkulky do beatové skupiny Mefisto (kterou založil paradoxně bývalý jazzman, zakladatel někdejšího orchestru Jazztet Karel Svoboda), já už navždy opustil dráhu hudebníka, na níž se mi – upřímně řečeno – moc nedařilo. Oba jsme tenkrát začínali psát písňové texty. Zatímco já si musel na první sporadické úspěchy počkat do sedmdesátých let, Zdeňkovi se zadařilo už v roce 1966, kdy mu vyšel první singl s písničkou otextovanou pro Vaška Neckáře. Pamatujete si na Ša-la-la-li? Dnes tu desku uchovávám jako památku s věnováním, které mi pyšný textař napsal na její obal: „Tak už na nás došlo – srdečně Zdeňk“.

Pravý důvod, proč dnes o Zdeňku Rytířovi píšu, mi ovšem poskytla malá vzpomínka na jeho »literární« začátky, kterou jsem si kdysi zapsal. Tady je:

„Když jsem chodil do čtvrté třídy, »vydal« jsem tehdy – nákladem vlastním – SEBRANÉ SPISI ZDEŇKA RYTÍŘE. Tuto větu jsem vepsal do štítku čistého sešitu a teprve pak

jsem začal přemýšlet, o čem vlastně ve svých SPISECH budu psát. Nakonec jsem se rozhodl pro povídky. Titul zněl POVÍDKY O INDIÁNECH. Celkem jsem napsal tři: v té třetí se však náhle má inspirace vyčerpala, takže jsem ji už do konce nedopsal. Nicméně – SPISY byly přesto pěkné, dramatické (například jedna povídka měla název Bitva u jezera!), ba

První text napsal pro Vaška Neckáře

co více – celé dílko bylo též bohatě autorem ilustrováno! Čtenářský úspěch, žel, byl mizivý. Byl jsem totiž tehdy autor velice stydlivý, takže jediným čtenářem mých SEBRANÝCH SPISŮ ZDEŇKA RYTÍŘE byla maminka. Sebe nepočítám. Kam se asi to »dílo« podělo?“

Když Zdeněk zemřel, dočetl jsem se, že v zápalu práce dokázal vykouřit i stovku cigaret. Já se před léty nečekaným zázrakem kouřit odnaučil. Je mi líto, že podobný zázrak nepotkal Zdeňka Rytíře!

Ondřej Suchý

1/2 výška
Promo